



Tan giấc mộng ngày

■ SAO MAI PHẠM

Trúc Giang và chú rể của mình tươi rói đi trên chiếc thảm đỏ của tiệc cưới giữa tiếng nhạc lãng mạn, du dương và giữa hai dãy bàn tiệc kín chỗ ngồi. Khách dự tiệc cưới ai cũng khoác lên mình những bộ cánh thời trang đắt tiền. Ở xứ này là vậy, người ta quan niệm "mặc cho người" chứ không phải là mặc cho mình.

Với những người chuộng hình thức, những dịp cưới hỏi như thế này chính là cơ hội để cho các cô các bà đua nhau khoe hàng hiệu từ gót chân lên đến đỉnh đầu: từ cái túi khoác tay mềng cũng phải Louis Vuitton đến bộ trang sức phải là kim cương chứ không chịu chỉ hạt trai "tầm thường".

Song thân của chú rể từ lâu đã khuất núi, chú rể lại xa đất nước từ khi còn trẻ nên cũng không có bạn bè gì nhiều. Vì thế khách đến chia vui và mừng cho hạnh phúc của đôi trẻ tiếng là "quan viên hai họ", nhưng thực ra mười người thì đến chín người là người bên phía nhà gái. Họ hoan hỉ đi dự đám cưới lấy Việt kiều nghe đầu vừa có danh lại vừa có tiền. Đi dự cưới mà cũng là để chia tay với "con bé nhà mình" về nhà chồng ở mãi tận trời tây. Biết đến bao giờ mới gặp lại?

Cái gọi là "họ hàng" gì mà có khi năm thì mười họa mới gặp nhau một lần. Ốm đau sầu não chẳng thấy ai. Nhưng đám cưới rình rang thì lại sừng sình hơn hờ đến chia vui, nhưng thực ra là tò mò xem "nhà ấy tổ chức cho con thế nào?" để sau đó còn bàn tán và bình phẩm mãi không thôi.

Dưới ánh đèn và giữa khung cảnh phòng cưới ngập tràn

hai màu hoa tím lãng mạn, huyền bí xen với trắng tinh khôi, thanh khiết- là hai màu do đích thân cô dâu Trúc Giang chọn lựa- trông cô quả giống một nàng Công chúa kiêu diễm. Đường như cô sinh ra là để thụ hưởng những ngọt ngào của hạnh phúc trần gian. Người như cô không thể sống nghèo được. Cái số của cô nó thế rồi!

Để thể hiện đẳng cấp, cô dâu Trúc Giang sẽ thay ba kiểu váy áo khác nhau: khi chào khách và khi tiến vào phòng cưới để tiến hành các thủ tục như rót rượu, cắt bánh cưới...cô sẽ mặc một soire màu trắng tinh khôi tha thướt. Khi đến từng bàn mời rượu họ hàng và khách khứa đồng thời cũng nhận lời chúc phúc của họ cô sẽ mặc quần trắng áo dài tím hoa xoan thêu những dải hoa trắng mềm mại và cầu kỳ. Khi tiễn khách cô dâu sẽ cực kỳ lộng lẫy trong bộ váy màu tím hồng. Mọi thứ trên người cô đều phải bảo đảm tiêu chí sành điệu và lộng lẫy. Tiền nong đã có chú rể lo. Đòi người chỉ có một lần. Lúi xùi quá rồi tiếng để đòi!

Đã từ lâu Trúc Giang ao ước đến ngày này. Giấc mơ về một đám cưới cổ tích có từ khi cô lên tám, lên chín, rồi theo cô trong suốt tuổi mười chín, đôi mươi. Giờ thì giấc mơ ấy đã thành hiện thực. Cách đây hai tuần cô vừa bước sang tuổi hai mươi sáu, cái tuổi không quá sớm, lại càng không quá muộn để có một tấm chồng. Giờ Trúc Giang mới đưa mắt nhìn chú rể. "Anh ấy" có lẽ cũng đã thấm mệt bởi thời gian chuẩn bị cưới khá gấp gáp. Bên nhà gái lại đòi hỏi mọi sự phải thật hoàn hảo cho bố cái tiếng lấy chồng già nên phải

cố để đổi lấy vẻ nũng nịu ngọt ngào của cô dâu trẻ.

Trúc Giang khe thở dài khi nhìn thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên cái trán hói của chồng. Cô thoáng nghĩ "Chả sao cả. Miễn là có tiền!" Rồi cô kéo tay chồng đi chào khách khứa...

Ông Hùng- tên của chú rể, là một người đàn ông đã đứng tuổi và đã trải qua một cuộc hôn nhân không có tiếng nói chung. Ông có bằng Tiến sĩ về Công nghệ thông tin. Mệt mỏi vì hôn nhân "đồng sàng dị mộng". Tài sản phải chia đôi khi ly dị, nhưng ông Hùng không thể sống cuộc sống độc thân lâu được. Lần này ông Hùng về Việt Nam lấy vợ.

Ông Hùng mơ về một người vợ cùng tiếng nói cha sinh mẹ đẻ, cùng văn hóa phong tục, cùng đồng điệu tâm hồn để những tháng năm bên kia dốc cuộc đời của mình được êm ả. Ông thấy mình chôn chân mỗi gốc rễ. Ông thêm có một tổ ấm đúng nghĩa. Ông thêm những bữa ăn thuần Việt đơn sơ nghèo nàn mà ngày xưa mẹ ông vẫn nấu cho cả nhà ăn, trong đó có thằn choai choai tên Hùng ăn đến 10 bát cơm chan nước dưa với cà muối xối mà vẫn thấy cái bụng như rỗng không.

Trúc Giang vượt quá những mong đợi của ông Hùng. Trước hết là bởi ma lực của tuổi trẻ. Với một người đàn ông sắp bước vào tuổi lục tuần, thì tuổi 26 của một cô gái giống như món quà của số phận ưu ái ban tặng cho riêng ông vậy. Ông Hùng thấy mình trẻ hẳn ra. Ông như thấy bao điều ẩn sâu trong mình giờ như mới được đánh thức.

Ngoài sự nồn nà mới lạ của một cơ thể phụ nữ đang độ xuân thì, Trúc Giang còn hết sức thần tượng và ngưỡng mộ ông. Cái kiêu hãnh đàn ông của ông được ve vuốt. Ông thấy mình đã thực sự bước ra khỏi cái ký ức nặng trĩu của cuộc hôn nhân không hạnh phúc- một cuộc hôn nhân mà ở đó ông bị nhieéc móc và dè bii. Ông ngộ ra trong cay đắng rằng khi không còn sự mù lòa của ái tình, người ta sẵn sàng ném vào nhau những đá học thô ráp để gây cho đối phương những tổn thương nhức nhối nhất.

Còn tình yêu là còn nương nhẹ nhau, bỏ qua cho nhau, thậm chí tha thứ cho nhau cả những lỗi lầm. Nhưng khi đã hết tình thì cuộc sống gán ghép một cách cơ học cốt cho đủ đôi đủ cặp bỗng hóa thành địa ngục. Bao nặng nề với đầy rẫy những va chạm nảy lửa vào ban ngày khiến cả người ông cứ rũ ra. Một cuộc sống như thế thì níu kéo nhau thêm nữa mà làm gì?

Khác với ông Hùng, Trúc Giang đủ khôn ngoan để không bộc lộ hết con người thật của mình trong khi chưa chính thức là vợ là chồng. Ai cũng nghĩ hẳn là phải khó khăn lắm ông Hùng mới chinh phục được người như cô. Nhưng thực ra là chính cô sau bao mưu kế bủa lưới giăng câu, cô mới có được ông Hùng. Cái viễn cảnh được là bà Giáo sư ở một xứ sở văn minh, lịch lãm khiến cô

phải toan tính từng đường đi nước bước.

Tuy vậy, "bài toán" khó nhất là phải tỏ ra là chính cô đã đổ gục trước một bậc trí thức đáng kính đồng thời cũng là một người đàn ông đáng yêu, đáng cảm thông, xót xa. Đàn bà khôn ngoan nhất là trước người đàn ông mình thích phải tỏ ra non nớt hơn, ngờ nghệch hơn họ.

Không quá khó để Trúc Giang diễn tròn vai của mình.

Trúc Giang nghĩ đến những giả trá ở đời mà mình là người chứng kiến: từ việc bà bán chuối ủ bằng đất đèn mà lại thơn thớt diễn vai "chuối nhà em là chuối chín cây" đến những thản nhiên gian dối ở mức cao hơn mà chẳng ai làm được gì.

Trúc Giang lảng lảng như bay trên đôi cánh thần tiên. Đám cưới của cô được mọi người tấm tắc ngợi khen cả về độ sang trọng thời thượng qua một thực đơn toàn các món đắt tiền lẫn độ bay bổng lãng mạn bởi hoa và âm nhạc.

Ngay sau đó hai vợ chồng cô sang Pháp. Cô đi với tư cách là vợ của một vị giáo sư đáng kính. Nhưng với các bạn bè thân thiết của ông Hùng, từ giờ cô đã là vợ của Hùng, một gã đàn ông có đá tí gàn nhưng nhìn chung là vô hại và tốt bụng.

Vừa sang đến nơi, cô đã thấy ngạc nhiên quá đỗi bởi nơi vợ chồng cô sinh sống chỉ là một ville nhỏ. Tuy êm đềm, quy củ, sạch sẽ và rợp bóng cây đầy nhưng cũng chỉ là một thị trấn. Mảnh đất mà chồng cô sở hữu khá rộng, nhưng ngôi nhà họ sống lại chỉ xinh xinh nho nhỏ bày la liệt những thứ mà ông Hùng thích sưu tầm như đồng hồ cổ và những máy nghe nhạc không biết từ đời thuở nào. Xung quanh ngôi nhà là vườn, cỏ mọc um tùm vì. Ông Hùng nói mọi việc từ trong nhà ra đến ngoài vườn đều là do ông tự làm. Trước cũng lóng ngóng vụng về lắm nhưng làm mãi rồi cũng quen. Về Việt Nam ông thấy mọi người cái gì cũng thuê thợ cả, tốn kém mà đôi khi lại không được việc vì không phải lúc nào cũng thuê được thợ có đúng tay nghề mình cần. "Thợ" ở Việt Nam chỉ là những thanh niên ngoại tỉnh, họ cứ làm bừa với hy vọng rồi kiểu gì cũng quen tay. Chả trách mà ở Việt Nam khi có những vụ cháy mà nguyên nhân là do thợ hàn xi thì mười vụ như cả mười đều do chủ nhà thuê thợ không có cả tay nghề lẫn những kiến thức sơ đẳng về an toàn lao động. Nghĩ mà sợ!

Trong vườn nhà ông Hùng, ngoài cỏ ra là một vài cây táo, hai cây cherry cùng những cây cho bóng mát khiến khu vườn thêm vẻ hoang sơ, vắng lặng.

Ngắm nhìn cơ ngơi chả lấy gì làm tráng lệ như trong giấc mơ của mình, nhưng Trúc Giang cũng không thể không so sánh với căn hộ trong khu tập thể của bố mẹ cô. Trái với ở đây, ngôi nhà nhỏ lọt thỏm giữa vườn trước vườn sau, ở Hà Nội tắc đất tắc kim cương nên nhà họ xây sát tường, sát vách nhà kia. Không có một kẽ nhỏ gọi là có dành cho khoảng không chứ chưa nói gì đến một khoảnh đất để mà trồng

cây. Gần đây do sợ ăn phải rau tẩm thuốc sâu, nhiều nhà bảo nhau trồng rau ở những thùng xốp đặt trên sân thượng. Không biết có cải thiện được bao nhiêu, chỉ thấy một sự tụt mủn, chắp vá đến mức ngán ngẩm. Khẩu hiệu "Nông thôn hóa Hà Nội" chẳng khó khăn gì mà đã hoàn tất. Càng ngấm nghĩa cái thị trấn nhỏ bé nhưng vẫn minh ở bên trời Âu này bao nhiêu lại càng thương cái làng bản thiu, nhếch nhác mang tên Hà Nội bấy nhiêu...

Chồng cô nói với giọng hết sức thành thật và tự hào: "Hồi bà hoàng của lòng anh, anh trao tặng em vương quốc của riêng anh. Em hãy biến khu vườn này thành một vườn hoa xinh đẹp. Việc làm vườn sẽ khiến tâm hồn em thêm lãng mạn. Rất hợp với tính cách dịu dàng của em".

Không để Trúc Giang kịp bày tỏ sự kinh ngạc, ông Hùng ôm vợ đặt ngồi lên lòng mình rồi nói tiếp: "Em có thể ăn uống gì tùy thích, nhưng anh bị tiểu đường và gút nên anh cần phải tuân thủ một số chế độ ăn kiêng. Rồi anh sẽ đưa em cái list để em nghiên cứu..."

Ông Hùng say sưa nói nhiều lắm, Trúc Giang vỡ ra được rằng ở bên này, khi chưa học để có giấy chứng chỉ rồi có lấy một nghề để kiếm sống, cô sẽ ở nhà chồng nuôi. Việc của cô là chăm cho chồng ăn uống kiêng khem khoa học, phải đong đếm chính xác từng lượng đường lượng muối lượng dầu mỡ vào cơ thể nếu không sẽ rất nguy hiểm. Còn cô, chỉ riêng chuyện dọn cỏ rồi đánh luống trồng hoa đã đủ khiến cô đẹp người rồi. "Không gì tuyệt vời bằng sống giữa thiên nhiên đâu em" - chồng cô nói thế rồi hôn cô một nụ hôn ẩm ướt đắm đuối, nụ hôn mà lần đầu tiên kể từ khi quen nhau, cô thấy nó nhạt nhẽo và lạnh lạnh. Thi ra ở bên này mùa thu mà lạnh hơn cả mùa đông ở Việt Nam. Thảo nào nụ hôn của chồng cô cũng lạnh! Trúc Giang chợt nhớ hồi còn sống bà cô hay ví von "lạnh như... ma". Có lẽ bà nhầm. Phải là lạnh như nụ hôn của Hùng mới đúng. Ha ha...

Ở nhà chồng nuôi chưa được hai tuần, Trúc Giang đã thấy ngọt ngào bởi cuộc sống không như những gì cô kỳ vọng. Ấm ảnh nhất là hình ảnh sau bữa tối, ông Hùng gầy tong teo trong bộ pijama nhàu nhĩ, cù mềm ngồi tính toán với một tập hóa đơn để ngón ngang trên bàn. Khuôn mặt ông dăm chiêu căng thẳng hệt như một vị tướng đang vắt óc điều quân trước một trận đánh lớn.

Khi cô vợ trẻ nũng nịu đòi đi Trung tâm thương mại mua sắm, ông ngạc nhiên một cách thành thực rằng những va ly quần áo túi xách đồ hiệu của cô đủ để sử dụng cho cả đời. "Chẳng phải là em đã có đủ mọi thứ rồi sao em yêu?" - ông Hùng hỏi vậy rồi lại chúm mũi vào đồng hồ đơn chứng từ đang tính toán dở.

Trúc Giang ở nhà một mình suốt từ sáng sớm đến tối mịt chồng cô mới đi làm về. Ăn uống xong chồng cô chỉ thích bật đĩa cổ nghe những bản nhạc không lời êm ái rồi lim dim ngủ.

Có cảm giác chồng cô cũng không cần quan tâm đến cô vui buồn ra sao. Đường như ông Hùng chỉ quan tâm đến cảm xúc của vợ khi ở trên giường. Điều này thì quả thực ông là một người đàn ông văn minh, ngọt ngào và biết vì người đàn bà của mình. Nhưng ngay cả chuyện chăn gối ông cũng chỉ muốn "roi" vào hai ngày nghỉ cuối tuần để còn có thời gian mà ngủ cho lại sức.

Trúc Giang thấy cuộc sống của mình chơi vơi, thiếu thiếu một cái gì đó. Ở bên ông chồng rõ ràng cô được tôn trọng và chiều chuộng. Nhưng nếp sống công chức quy củ, phẳng lặng của ông khiến cô thấy như một món ăn đã thiếu muối lại còn non lửa. Cô không thể tưởng tượng được một Giáo sư khả kính như ông lại đi một cái xe ô tô xoàng xĩnh, khoác trên người bộ vest đã lỗi mốt mua từ 10 năm trước. Chồng cô tính toán chi ly mọi khoản chi tiêu trong nhà. Mời ai đến ăn cơm, ông lên kế hoạch từ thời gian đến thực đơn từ cả tháng trước. Nhà không có TV vì ông nói là ông đi làm suốt ngày rồi, còn cô thì không thạo tiếng nên thêm một cái TV làm gì cho tốn tiền điện rồi lại tiền đóng để được xem các chương trình truyền hình. Ông chỉ hào hứng khi nói đến kế hoạch đưa vợ đi nghỉ hè. Lần này ông sẽ đưa cô đi các thành phố dọc bờ biển Normandi để cô biết đến nơi mà trong chiến tranh quân đồng minh Mỹ Anh đã đổ bộ...

Trúc Giang hờ hững nghe những dự định của chồng. Cô đã hết hào hứng. Cô thấy mình có nhiều thời gian rảnh rỗi quá.

Hàng ngày, khi đã tạm xong việc nhà, cô hay ngồi từ giường ngủ của mình, nhìn qua cửa sổ để nhìn ngắm cảnh vật xung quanh cô đã vào độ cuối thu từ lúc nào. Ở cái góc nhỏ ấm áp này cô hay để cho những giấc mơ của mình bay bổng. Cô mong có một chàng trai trẻ nào đó cứu cô và mang cô đến một nơi nào đó sầm uất, vui vẻ hơn. Rồi anh sẽ cho cô đi mua sắm thoải mái. Rồi người cô sẽ thơm nức mùi nước hoa và quần áo đẹp...Cứ mơ mộng như thế cô thấy mình dễ chịu hơn. Ở đây lạ lẫm cái, cô còn biết làm gì khác ngoài mơ mộng?

Một hôm, đúng lúc Trúc Giang ngồi mơ màng bên cửa sổ thì có tiếng chân ngựa lộp cộp, thông thả, chậm rãi đi trên đường. Con ngựa cao, thon thả, kiêu hãnh như những con chiến mã cô vẫn thấy ở trong phim. Đi bên cạnh con ngựa là một người đàn ông trẻ, không rõ là bao nhiêu tuổi nhưng chỉ thấy rõ là trẻ hơn chồng cô rất nhiều. Khi đi qua cửa sổ nhà cô anh ngược mắt nhìn và thấy cô. Họ mỉm cười chào nhau một cách thân ái. Nụ cười của anh làm sáng bừng buổi sáng thu ảm đạm. Lúc này cô mới để ý trên tay anh có vài bông hoa tươi nhỏ. Anh vẫy cô ra cổng, đưa tặng cô những bông hoa ấy rồi lại cùng con ngựa đi tiếp.

Từ hôm đó, đã thành lệ, cứ tầm độ 10 giờ sáng là người đàn ông trẻ tuổi lại đi qua và trao tặng cô một vài bông hoa. Khi thì những bông hồng với những cánh hoa tuyệt đẹp. Khi thì



một vài bông đồng tiền hay dăm ba bông cúc trắng. Miệng anh nói "Bonjour mademoiselle ca va bien?" nghĩa là "Xin chào, cô có khỏe không?" nhưng ánh mắt anh lại "nói" thêm bao điều khác nữa. Cuộc gặp gỡ thoáng chốc diễn ra mỗi ngày, kèm thêm những bông hoa và một giọng đàn ông ấm áp khiến Trúc Giang ngây ngất bởi sự lãng mạn tinh tú gói trọn ở trong đó. Cô biết mình xinh đẹp trong mắt người đàn ông này. Cô biết người đàn ông này cũng mong được gặp cô.

Một cách thật tự nhiên, trong cô có sự so sánh giữa một người đàn ông đúng tuổi còm nhom với một người đàn ông đang dư thừa sự cường tráng.

Cô bắt đầu gắt gỏng với chồng. Cô cũng đã có những cử chỉ khước từ ân ái với người đàn ông cô đã từng nhọc công giảng luới. Trong giấc mơ trưa cũng như chiều, đêm cũng như sáng của cô đã có bóng hình khác. Cô bắt đầu lên kế hoạch bủa vây một "con mồi" khác. Kế hoạch sẽ thành công mĩ mãn thôi vì cô biết, người đàn ông kia cũng say cô lắm rồi. Cô chỉ việc ấn nút, bật đèn xanh mà thôi.

Sáng hôm ấy do muốn nhìn thấy người trong mộng từ xa tít tắp, cô lên gác ngồi cạnh cửa sổ sớm hơn lệ thường. Phóng tầm mắt nhìn về hướng bên trái, hương người trong mộng của cô xuất hiện, cô mới phát hiện ra có một nghĩa trang rất rộng và quy củ, sạch sẽ. Thì ra ở đây người chết chung sống trong cùng một nơi với người chết. Thảo nào cô thấy mỗi thứ bầy, ông hàng xóm chết vợ lại mặc quần áo chỉnh tề, mang một bó hoa đi về hướng đó. Hóa ra ông đi thăm bà vợ của

mình. Không. Ông đến nơi hò hẹn với người yêu đầu của ông thì đúng hơn...

Đúng cái tích tắc cô mơ màng ngẫm nghĩ ấy thì cô nhận ra từ xa, dáng người đàn ông trong mộng của cô nhảy qua tường của nghĩa trang, lúc nhảy ra trên tay anh cầm một vài bông hoa tươi nho nhỏ.

Trúc Giang sững sốt rồi bất giác rùng mình. Cô đưa mắt nhìn những bông hoa ngày nào cũng được người đàn ông ấy tặng. Chúng đã được cô nâng niu bằng một thứ tình cảm triu mến biết bao. Rồi cũng từ những bông hoa ấy cô tự thêu dệt cho mình những giấc mộng ngày bay bổng.

Trúc Giang khẽ khàng rời khỏi chỗ ngồi bên cửa sổ. Đường như cô sợ có ai đó nhìn thấy cô đã rời khỏi cái chỗ mà ở đó đã bao ngày cô tưởng tượng rằng mình là nàng công chúa bị nhốt trong lâu đài và đang chờ chàng Hoàng tử của lòng cô đến giải cứu.

Chợt Trúc Giang nhớ đã có lần chồng cô giới thiệu hàng xóm phía sau nhà cô là hai vợ chồng già có một chuồng ngựa ba con do già yếu nên đã chết hai con, còn một. Hàng ngày họ thuê một người chăm ngựa, anh này cưới đi ăn cỏ ở cánh đồng tít xa kia rồi gấn trưa, cả người và ngựa lại lững thững đi về.

Ngày nào cũng thế...